

University of Groningen

Annotatie bij Voorzieningenrechter Rechtbank Groningen 4 maart 2003

Brouwer, J.G.

IMPORTANT NOTE: You are advised to consult the publisher's version (publisher's PDF) if you wish to cite from it. Please check the document version below.

Document Version

Publisher's PDF, also known as Version of record

Publication date:

2006

[Link to publication in University of Groningen/UMCG research database](#)

Citation for published version (APA):

Brouwer, J. G., (2006). *Annotatie bij Voorzieningenrechter Rechtbank Groningen 4 maart 2003*

Copyright

Other than for strictly personal use, it is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), unless the work is under an open content license (like Creative Commons).

The publication may also be distributed here under the terms of Article 25fa of the Dutch Copyright Act, indicated by the "Taverne" license. More information can be found on the University of Groningen website: <https://www.rug.nl/library/open-access/self-archiving-pure/taverne-amendment>.

Take-down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Downloaded from the University of Groningen/UMCG research database (Pure): <http://www.rug.nl/research/portal>. For technical reasons the number of authors shown on this cover page is limited to 10 maximum.

VOORZIENINGENRECHTER RECHTBANK GRONINGEN

4 maart 2003

(Mr. Venema)

Nr. AWB 03/214 BESLU VEN & AWB

(m.nt. J.G. Brouwer)

Gemw art. 174a

Samenvatting: Sluiting van woning anders dan bij drugsoverlast.

Uit de geschiedenis van de totstandkoming van art. 174a Gemw kan worden opgemaakt dat overlast vanuit woningen die het gevolg is van handel in drugs aanleiding heeft gevormd voor het ontstaan van dit artikel. Echter, uit de parlementaire behandeling van het wetsvoorstel blijkt dat de wetgever niet heeft bedoeld dit artikel slechts toepasbaar te laten zijn ingeval van verstoring van de openbare orde tengevolge van zogenoemde "drugspanden", doch een ruimere toepassing wenselijk heeft geacht. Voorts, en zeker niet minder belangrijk, acht de voorzieningenrechter de tekst van art. 174a, zoals dat artikel uiteindelijk rechtskracht heeft verkregen, zeker niet exclusief toepasbaar ingeval van drugsoverlast. Zo is de tekst van art. 174a niet expliciet toegeschreven op drugsoverlast, doch op niet nader geduide verstoring van de openbare orde rond de woning, het lokaal of het erf. Mitsdien: verstoring van de openbare orde rond de woning, het lokaal of het erf in het algemeen. Voor de stelling dat toepassing van art. 174a slechts mogelijk is ingeval van verstoring van de openbare orde ten gevolge van drugs acht de voorzieningenrechter gelet op het vorenoverwogene dan ook geen termen aanwezig.

Verzoekster sub 1 en verzoekster sub 2, beiden te A, verzoeksters, gemachtigde mr. U.R. Slangenbergh, ten aanzien van een besluit van 27 februari 2003, van de burgemeester van Pekela, verweerder, gemachtigden mr. H. Klopstra en mr. E. Keuning.

1. Zitting

Datum: 4 maart 2003.

Verzoeksters en verweerder hebben zich ter zitting door hun gemachtigden laten vertegenwoordigen. Voorts is verzoekster, (verzoekster sub 2) ter zitting in persoon verschenen.

Na de sluiting van het onderzoek op 4 maart 2003 doet de voorzieningenrechter onmiddellijk uitspraak.

2. Rechtsoverwegingen

Bij besluit van 27 februari 2003 heeft verweerder op grond van art. 174a Gemw de sluiting bevolen van de woningen (adres 1) en (adres 2) te A, voor de periode van een jaar.

Tegen dit besluit (het bestreden besluit) hebben verzoeksters bij brieven van 27 februari 2003 op grond van art. 7:1 lid 1 Awb bezwaarschriften ingediend bij verweerder.

Bij brieven van 28 februari 2003 hebben verzoeksters de voorzieningenrechter verzocht een voorlopige voorziening als bedoeld in art. 8:81 lid 1 Awb, te treffen in die zin dat het bestreden besluit wordt geschorst.

De voorzieningenrechter overweegt als volgt.

Ingevolge art. 8:81 lid 1 Awb, kan, voor zover hier van belang, indien tegen een besluit, voorafgaand aan een mogelijk beroep bij de rechtbank, bezwaar is gemaakt of administratief beroep is ingesteld, de voorzieningenrechter die bevoegd kan worden in

de hoofdzaak op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Art. 1:2 lid 1, Awb verstaat onder belanghebbende: degene wiens belang rechtstreeks bij een besluit is betrokken.

Namens verweerder is ter zitting betoogd dat verzoeksters naar zijn mening niet als rechtstreeks belanghebbenden in de zin van de Awb kunnen worden aangemerkt, en dat de verzoeken om voorlopige voorziening derhalve niet-ontvankelijk verklaard dienen te worden. Verweerder heeft voor zijn visie verwezen naar uitspraken van 14 december 2000 (ABRvS, zaaknr. 2000001436/1 LJN-nr. AA9364

(www.rechtspraak.nl), 13 maart 2001 (President Rb. Amsterdam, zaaknr. AWB01/510 BESLU, LJN-nr. AB1366) en 21 juli 2000 (president Rb. Leeuwarden, zaaknr. 00/775 GEMWT, LJN-nr. AA6593.)

Anders dan verweerder oordeelt de voorzieningenrechter dat er voorshands geen reden is om aan te nemen dat verzoeksters niet (rechtstreeks) belanghebbend zouden zijn bij het bestreden besluit. Anders dan in vorenbedoelde uitspraken van 14 december 2000 en 13 maart 2001 is overwogen wordt met het thans bestreden besluit beoogd te bewerkstelligen dat verzoeksters hun gebruiksrecht van de betreffende woningen niet langer kunnen benutten. Voorts is beoogd op te treden tegen gedragingen die - naar het oordeel van verweerder - hebben plaatsgevonden vanuit de bij verzoeksters in gebruik zijnde woningen. Het betreft hier gedragingen van verzoeksters dan wel van personen die tot hun familie-/vriendenkring gerekend kunnen worden. Mede gelet op de parlementaire geschiedenis van art. 174a Gemw wordt geen reden aanwezig geacht om op grond van de omstandigheid dat verzoeksters huurder zijn van de betreffende woningen slechts indirect - en wel via het huurcontract - in hun belangen zouden zijn getroffen.

Het in de door verweerder genoemde uitspraak van 21 juli 2000 (president Rb. Leeuwarden, LJN-nr. AA6593, zaaknr. 00/775 GEMWT) leidt, gelet op het in de uitspraak van ABRvS 14 augustus 2002, nr. 200003923, LJN-nr. AE6489) overwogene, naar dezerzijds voorlopig oordeel evenmin tot een oordeel in andere zin. De voorzieningenrechter ziet zich in casu vervolgens gesteld voor de vraag of verweerder in overeenstemming met het geschreven en ongeschreven recht tot sluiting van de betreffende woningen heeft kunnen besluiten.

Verweerder heeft het thans bestreden besluit gebaseerd op art. 174a Gemw.

Verzoeksters zijn primair van mening dat verweerder niet bevoegd is op grond van evengenoemd artikel tot sluiting van hun woningen over te gaan, aangezien dit artikel slechts bedoeld is om op te kunnen treden ingeval sprake is van verstoring van de openbare orde tengevolge van de handel in drugs, terwijl daar hier geen enkele sprake van is.

Terzake van het antwoord op de vraag of verweerder in casu bevoegd was op grond van art. 174a op te treden overweegt de voorzieningenrechter als volgt.

Art. 174a Gemw luidt als volgt:

1. De burgemeester kan besluiten een woning, een niet voor het publiek toegankelijk lokaal of een bij die woning of dat lokaal behorend erf te sluiten, indien door gedragingen in de woning of het lokaal of op het erf de openbare orde rond de woning, het lokaal of het erf wordt verstoord.
2. De in lid 1 genoemde bevoegdheid komt de burgemeester eveneens toe in geval van ernstige vrees voor verstoring van de openbare orde op de grond dat de rechthebbende op de woning, het lokaal of het erf eerder een woning, een niet voor het publiek toegankelijk lokaal of een bij die woning of dat lokaal behorend erf op een zodanige wijze heeft gebruikt of doen gebruiken dat die woning, dat lokaal of dat erf

op grond van lid 1 is gesloten, en er aanwijzingen zijn dat betrokkene de woning, het lokaal of het erf ten aanzien waarvan hij rechthebbende is eveneens op een zodanige wijze zal gebruiken of doen gebruiken.

3. De burgemeester bepaalt in het besluit de duur van de sluiting. In geval van ernstige vrees voor herhaling van de verstoring van de openbare orde kan hij besluiten de duur van de sluiting tot een door hem te bepalen tijdstip te verlengen.

4. Bij de bekendmaking van het besluit worden belanghebbenden in de gelegenheid gesteld binnen een te stellen termijn maatregelen te treffen waardoor de verstoring van de openbare orde wordt beëindigd. De eerste volzin is niet van toepassing, indien voorafgaande bekendmaking in spoedeisende gevallen niet mogelijk is.

5. De burgemeester doet zo spoedig mogelijk een besluit als bedoeld in lid 1 inschrijven in de openbare registers, bedoeld in art. 16 van Boek 3 BW. Art. 24 van dat boek is niet van toepassing.

6. De art. 5:25 t/m 5:28 Awb zijn van overeenkomstige toepassing.

Uit de geschiedenis van de totstandkoming van art. 174 *a* Gemw kan worden opgemaakt dat overlast vanuit woningen die het gevolg is van handel in drugs aanleiding heeft gevormd voor het ontstaan van dit artikel. Echter, uit de parlementaire behandeling van het wetsvoorstel blijkt dat de wetgever niet heeft bedoeld dit artikel slechts toepasbaar te laten zijn ingeval van verstoring van de openbare orde tengevolge van zogenoemde "drugspanden", doch een ruimere toepassing wenselijk heeft geacht. Voorts, en zeker niet minder belangrijk, acht de voorzieningenrechter de tekst van art. 174*a*, zoals dat artikel uiteindelijk rechtskracht heeft verkregen, zeker niet exclusief toepasbaar ingeval van drugsoverlast. Zo is de tekst van art. 174*a* niet expliciet toegeschreven op drugsoverlast, doch op niet nader geduide verstoring van de openbare orde rond de woning, het lokaal of het erf.

Mitsdien: verstoring van de openbare orde rond de woning etc. in het algemeen.

Voor de stelling dat toepassing van art. 174*a* slechts mogelijk is ingeval van verstoring van de openbare orde ten gevolge van drugs acht de voorzieningenrechter gelet op het vorenoverwogene dan ook geen termen aanwezig.

Wat partijen vervolgens verdeeld houdt is het antwoord op de vraag of de feitelijke situatie zodanig was dat gesproken kan worden van een zodanige verstoring van de openbare orde, dat aanleiding bestaat tot toepassing van de sluitingsbevoegdheid.

De voorzieningenrechter stelt vast dat uit de onderzoeksgegevens van de regiopolitie Groningen blijkt dat slechts in een beperkt aantal gevallen sprake is van door opsporingsambtenaren waargenomen incidenten. Echter, gelet op dat waargenomene, de ernst daarvan, alsmede de overige zich in het dossier bevindende stukken c.q. verklaringen, is de voorzieningenrechter van oordeel dat verweerder in redelijkheid tot zijn oordeel kon komen dat er aanleiding bestond handhavend op te treden.

Daarmee is evenwel niet gezegd dat verweerder, gelet op de beginselen van behoorlijk bestuur ook tot toepassing van de sluitingsbevoegdheid, zoals geschied in het bestreden besluit, kon overgaan.

De voorzieningenrechter oordeelt dienaangaand dat het bestreden besluit, in samenhang met het voornemen en de kennisgeving aan de eigenaar van de woningen, in onvoldoende mate duidelijk maakt per wanneer de beoogde sluiting heeft te gelden. Echter, nu verzoeksters langs andere weg voldoende duidelijk is geworden dat niet eerder dan 4 maart 2003 van sluiting sprake zou zijn, acht de voorzieningenrechter dit evenwel niet in strijd met het beginsel van de rechtszekerheid. Bovendien is de verlenging van de gegunde termijn in het voordeel van verzoeksters.

Uit het bestreden besluit blijkt voorts niet op welke wijze verweerder zich rekenschap heeft gegeven van de vraag of nadere besluiten, voortvloeiend uit de sluiting, nodig

zijn. Zo is niet in kaart gebracht wat de gevolgen van de sluiting zijn voor verzoeksters en degenen die tot het gezin van verzoeksters moeten worden gerekend en of vervangende woonruimte voorhanden is of moet worden geboden. Gelet op de namens verweerder ter zitting gegeven uitleg met betrekking tot het vooraanstaande is de voorzieningenrechter er evenwel van overtuigd geraakt dat de belangen wel voldoende zijn onderkend en gewogen, en gaat hij ervan uit dat de gebrekkige motivering dienaangaand in het thans bestreden besluit bij de beslissingen op bezwaar kan worden gerepareerd.

Onder vorengeschetste omstandigheden komt de voorzieningenrechter tot het oordeel, dat het door verzoeksters bestreden besluit in rechte stand zou kunnen houden. De voorzieningenrechter gaat er daarbij vanuit dat verweerder bij de te nemen beslissingen op bezwaar het in deze uitspraak overwogene zal betrekken.

Dit zo zijnde komen de verzoeken om voorlopige voorziening niet voor inwilliging in aanmerking.

3. Beslissing

De voorzieningenrechter van de Rb. Groningen,
recht doende:
wijst de verzoeken af.

Annotatie

1. De aan de Dennenlaan in de Gemeente Pekela wonende familie X wordt tenminste al een half jaar geterroriseerd door twee buur-families. De ene familie woont pal naast de familie X, de andere een huis verderop. De terreur bestaat uit scheldpartijen, vernielingen aan het huis van de slachtoffer-familie en soms geweldgebruik tegen personen. Een gesprek waarin de beide buur-families op indringende wijze van de burgemeester te horen krijgen dat zij per onmiddellijk op moeten houden met het uitoefenen van terreur heeft geen effect. Op zondag 23 februari 2003 escaleert de zaak volkomen. De beide buur-families, hierbij geholpen door vrienden en bekenden, dringen het huis van de familie X binnen, verdrijven de bewoners naar een hoger gelegen verdieping, vernielen de inventaris op de begane grond en gooien de ramen in. De burgemeester reageert hierop met een besluit ex art. 174a Gemw, inhoudende de sluiting van de woningen van de beide buurfamilies per 4 maart voor een periode van een jaar. De voorzieningenrechter oordeelt dat dit besluit in rechte in stand kan blijven.

2. Een aantal meer of minder principiële vragen dringt zich op, waarvan de belangrijkste is of de bevoegdheid van art. 174a Gemw in dit soort van zaken kan worden aangewend. Deze ingrijpende bevoegdheid om een woning fysiek te sluiten, dat wil zeggen de bewoners eruit te zetten en het pand dicht te timmeren, is in 1998 aan de burgemeester geattribueerd als directe reactie op de onverbindendverklaring door de Afdeling (ABRvS 28 augustus 1995, AB 1996, 204) van de autonome, gemeentelijke verordening die een bezoekersverbod - selectieve sluiting - van drugspannen mogelijk maakte. Het doel, bestrijding van drugsoverlast, werd niet alleen tot uitdrukking gebracht in de aanhef van het voorstel, maar ook in de tekst zelf. Het eerste lid luidde: "De burgemeester kan een woning (...) sluiten, indien in de woning (...) een middel als bedoeld in de art. 2 of 3 Opiumwet wordt bereid, bewerkt, verwerkt, verkocht, afgeleverd, verstrekt of vervaardigd of aanwezig is (...) en de openbare orde rond de woning (...) wordt verstoord."

3. In de Tweede Kamer wordt er echter op aangedrongen de verstoring van de openbare orde niet te beperken tot drugsgelateerde overlast. De herkomst van de overlast zou er niet toe moeten doen. Bovendien zou een openbare-orde-bevoegdheid

die zich beperkt tot drugsgelateerde overlast wetssystematisch niet goed passen in de Gemeentewet. Men zou dan eerder aan de Opiumwet moeten denken. Om die redenen schrapte de regering bij Nota van wijziging (*Kamerstukken II*, 1996/97, 24 699, nr. 6) de drugsgelateerde bestanddelen zowel uit de aanhef als uit de tekst van het artikellid zelf. Heel algemeen wordt er nu gesproken van verstoring van de openbare orde "door gedragingen in de woning of het lokaal of op het erf."

De toelichting op de wijziging stelt dat niet de herkomst van de overlast, maar de aard van de overlast bepalend is voor de vraag of er mag worden ingegrepen in het huisrecht van een persoon. Indien de verstoring van de openbare orde zodanige vormen heeft aangenomen dat sprake is van een ernstige aantasting van de veiligheid en de gezondheid in de omgeving van de woning, dan mag de bevoegdheid worden aangewend. Weliswaar acht de regering zodanige overlast ondenkbaar anders dan met betrekking tot drugsoverlast, toch meent zij er goed aan te doen om ruimte te laten voor toekomstige ontwikkelingen. Geluidsoverlast, hoezeer dat op den duur ook schade zou kunnen berokkenen aan de gezondheid van betrokkenen, zou er in ieder geval niet onder vallen. Evenmin zou burengerucht of verkeersoerlast dat doen. Het moet gaan om een combinatie van overlastfactoren met een zelfde niveau of intensiteit als drugsoverlast. Dat zou onder omstandigheden het geval kunnen zijn bij overlast als gevolg van wapenhandel, heling en prostitutie (*Kamerstukken II*, 1996/97, 24 699, nr. 13, p. 19-26).

4. In de Eerste Kamer ontstaat opnieuw uitvoerig discussie over de reikwijdte van de bevoegdheid. Een substantieel deel van de Eerste Kamer is van mening dat de verbreding van de bevoegdheid in de Nota van wijziging zo ingrijpend is, dat de tekst in verband met mogelijke onverenigbaarheid met de art. 10 en 12 Gw en art. 8 EVRM opnieuw aan de Raad van State moet worden voorgelegd. Onder meer door de suggestie te doen burgemeesters via een separaat schrijven te instrueren hoe de bevoegdheid toe te passen, weten de twee verantwoordelijke staatssecretarissen de verontruste leden in de Senaat echter te apaiseran (*Handelingen I* 1996/97, p. 838).

5. Op 26 maart 1997 sturen de beide verantwoordelijke staatssecretarissen een circulaire naar alle burgemeesters waarin wordt uitgelegd in welke situatie toepassing van art. 174a Gemw gerechtvaardigd is. Ook hierin wordt gesteld dat het sluiten van woningen alleen gerechtvaardigd lijkt te kunnen worden in situaties waarin drugsoverlast de oorzaak is van ordeverstoring, want alleen die vorm van overlast bestaat uit een doorlopend komen en gaan van klanten, ook in de nachtelijke uren, aanbellen bij het verkeerde adres, permanente of veelvuldige geluidsoverlast als gevolg van trippende verslaafden, drugsnaalden op straat, vervuiling en verloedering van woonwijken, bedreigingen op straat of in portieken, samenscholingen voor woonhuizen of in de straat. Gaat het om overlast met een andere herkomst dan drugs, ook dan kan tot sluiting worden overgegaan mits sprake is van een cumulatie van soortgelijke factoren als bij drugsoverlast.

6. Voldoet nu de feitelijke situatie in Nieuwe Pekela aan deze eisen? De eerste vraag die zich opdringt is of hier gesproken kan worden verstoring van de openbare orde. Die vraag beantwoord ik bevestigend. De strafrechtelijke kwalificatie van de gepleegde feiten levert onder andere huisvredebreuk op. Dat delict staat in Titel V van het tweede boek van het Wetboek van Strafrecht, getiteld: Misdrijven tegen de openbare orde. Het lijkt mij overigens ook valide om te redeneren dat de vernielingen - hoewel binnenshuis gepleegd - gezien de omstandigheden, zoals het betrekkelijk grote aantal daders, een zodanige uitstraling heeft op de omgeving dat daarmee tevens de openbare orde is verstoord (vgl. Vz. ARRvS 28 juni 1993, AB 1994, 422; ABRvS, 12 april 1994, AB 1994, 435 en ABRvS, 30 juli 1996, AB 1996, 471). De tweede

vraag is, gaat de verstoring van de openbare orde gepaard met een cumulatie van factoren als in het geval van drugsoverlast die in een ernstige aantasting van de veiligheid en de gezondheid in de omgeving van de woning resulteert? De verstoring van de openbare orde gaat zeker gepaard met een ernstige aantasting van de veiligheid. En ook kan nog wel gezegd worden dat die aantasting de omgeving van de te sluiten woning betreft. Ten aanzien van de vraag of ook is voldaan aan de andere voorwaarde (ernstige aantasting van de gezondheidssituatie in de omgeving van de te sluiten woning), heb ik twijfels. Voor de slachtoffer-familie is de veiligheid zozeer aangetast dat hun gezondheid letterlijk in gevaar komt, mede omdat er al eerder geweld tegen deze personen was gebruikt. Maar is dat voldoende om aan te nemen dat de gezondheidssituatie in de omgeving van de te sluiten woning ernstig is aangetast? Bij drugsoverlast is duidelijk dat rondslingerende drugsspuiten en dergelijke een ernstig gevaar voor de gezondheid opleveren in de omgeving van de te sluiten woning. In het onderhavige geval is het verband met de gezondheid minder evident. Men zou echter ook kunnen stellen dat dit geldt voor de door de regering in de parlementaire stukken genoemde wapenhandel en prostitutie. Ook daarvan is niet helder wat het effect hiervan is op de gezondheid in de omgeving van de te sluiten woning.

Een cruciale vraag tenslotte is of de verstoring van de openbare orde veroorzaakt wordt door "gedragingen in de woning of het lokaal of op het erf." Art. 174a Gemw eist dat er een directe relatie is tussen gedragingen in de te sluiten woning of op het erf - dus niet in de woning of op het erf van de slachtoffer-familie - en de ernstige overlast. Aan die voorwaarde lijkt in geen enkel opzicht te zijn voldaan. Tot op zekere hoogte is er zelfs helemaal geen relatie tussen de overlast en de te sluiten woning. Er participeren op de bewuste zondagavond immers ook personen die van "ver" komen. Dat brengt mij tot de conclusie dat de bevoegdheid van art. 174a Gemw in dit bijzondere geval - hoe zeer misschien ook aan eisen van subsidiariteit en proportionaliteit zou zijn voldaan - niet toegepast had mogen worden. Dat is weliswaar zuur om op te merken, want het uitsluitend strafrechtelijk (laten) vervolgen van de daders - waaronder ook niet-bewoners van beide huizen - zou vermoedelijk onvoldoende soulaas hebben geboden, maar het legaliteitsbeginsel laat m.i. geen andere keuze.

7. Lid 4 van art. 174a Gemw schrijft voor dat de burgemeester bij de bekendmaking van het besluit tot sluiting de belanghebbenden de gelegenheid biedt maatregelen te treffen waardoor de verstoring van de openbare orde wordt beëindigd. In het onderhavige geval is echter nagelaten te waarschuwen en een begunstigingstermijn te bieden. Volgens de burgemeester was er sprake van spoed en in dat geval vervalt de waarschuwingsplicht, aldus de laatste volzin van lid 4 van art. 174 a Gemw. Was hier daadwerkelijk sprake van een zodanige spoedeisendheid? Misschien wel, maar uit de feiten blijkt zulks niet: de huisvredebreuk vindt plaats op zondag 23 februari 2003, donderdags 27 februari besluit de burgemeester de woning te sluiten. Het besluit treedt echter pas in werking op 4 maart 2003.

8. Het is overigens de vraag of aan de uitzondering op de waarschuwingsplicht in spoedeisende gevallen nog wel enige betekenis kan toekomen. De waarschuwing speelt een onmisbare functie in verband met de eis van *foreseeability*. Zij is nodig om de algemene bepaling in voldoende mate te concretiseren, omdat die slechts heel algemeen bepaalt dat een woning kan worden gesloten, indien door gedragingen in de woning de openbare orde wordt verstoord. Alleen dankzij de waarschuwing weten de betrokkenen precies wat er van hen verlangd wordt om te voorkomen dat de burgemeester hun woning sluit. Zonder de waarschuwing is het niet goed denkbaar

dat art. 174a Gemw lid 1 inbreuk maakt op het in art. 8 EVRM gewaarborgde recht op bescherming van de persoonlijke levenssfeer op een manier die in overeenstemming is met de eisen van het EVRM (vgl. ABRvS 10 juli 2002, [AB 2003, 97](#) (m.nt. J.G. Brouwer en A.E. Schilder)). De onderhavige zaak maakt dat eigenlijk wel heel erg duidelijk, want wie kon nu voorzien dat art. 174a Gemw met betrekking tot dit soort van overlast zou worden ingezet. Tot nu toe gebeurde dat uitsluitend ter bestrijding van drugsoverlast.

9. Art. 174a Gemw, dat in wezen een bijzondere bestuursdwangbevoegdheid bevat, schrijft - anders dan art. 5:24 Awb - niet voor aan wie het besluit moet worden bekendgemaakt, noch tot wie het besluit zich dient te richten. Uit het samenstel van de leden 1 en 4 van dit artikel kan echter worden afgeleid dat het besluit gericht dient te zijn tot de overlastveroorzakers. Het gaat om een inbreuk op hun huisrecht. De burgemeester van Pekela richt zijn besluit echter tot de woningbouwvereniging (eigenaresse van de woning) en stuurt een kopie van het besluit aan de bewoners van het te sluiten pand. Ten processe voert de burgemeester aan dat verzoeksters - bewoners van de woning - geen belanghebbende zijn in de zin van art. 1:2 Awb. Zij zouden als huurders slechts worden geraakt via een contractuele relatie. De voorzieningenrechter deelt die stellingname niet, onder verwijzing naar ABRvS 14 augustus 2002, *LJN*-nummer AE6489, zaaknr. 200003923/1. Dat lijkt mij volkomen juist. Van een afgeleid belang is geen sprake. Het belang van de bewoners is niet een belang, dat uitsluitend als gevolg van het bestaan van een contractuele relatie met de woningbouwvereniging wordt geraakt. Zij zijn het die in de uitoefening van hun grondrecht - het huisrecht - worden geraakt. Evenmin kan van dat belang worden gezegd dat het parallel loopt aan het belang van de woningbouwvereniging (vgl. Van Wijk/Konijnenbelt & Van Male, *Hoofdstukken van bestuursrecht*, p. 66). Het zou zelfs wel eens een tegengesteld belang kunnen zijn. Zou men de bewoners van de te sluiten woning niet als belanghebbende bij een besluit ex art. 174a Gemw aanmerken, dan zou de weg waarlangs zij rechtsbescherming kunnen krijgen ook onevenredig bezwarend zijn.

10. In een zaak als deze waarin het verband tussen de verstoring van de openbare orde en de gedragingen in de te sluiten woning of op het te sluiten erf afwezig is, kan de burgemeester de bevoegdheid van art. 174a Gemw niet aanwenden. Dat is misschien navrant om te moeten vaststellen - want wie lapt hier nu eigenlijk het huisrecht van anderen volkomen aan hun laars -, de bepaling laat m.i. echter geen andere keus.

J.G. Brouwer